

Trenta anys ACO Zona Montserrat (1994-2024)

Del 1994 avui dia han passat molts fets tant en l'àmbit social com en l'eclesial.

A. Els fets que observem

1. A nivell social

Podem afirmar que al món, a Europa, a Espanya i a Catalunya, no estem en una etapa de canvis, sinó en un canvi d'etapa profund. Estem vivim canvis accelerats, ràpids, sorprenents, a vegades incomprensibles, difícils d'assumir a nivell social, econòmic, polític, cultural, religió, ètic i espiritual.

Els canvis són profunds, i a més, més ràpids, accelerats, exponencials i imprevistos, no programats el que dificulta la resposta, sorprenents, a vegades incomprensibles, difícils d'assumir a nivell social, econòmic, polític, cultural i religió.

Però EL CANVI desitjat, no arriba, és a dir: LA FI DE LA DESIGUALTAT, DE LA POBRESA I DE LA DEPRDACIÓ DE A NATURA.

Anem caminat vers una globalització econòmica, mediàtica i tecnològica (amb internet, els mòbils com instruments innovadors eficients per moltes utilitats, l'anomenada intel·ligència artificial, la robòtica cibernètica, avenços tecnològics i biològics en medicina, etc.) que permet transaccions comercials i financeres arreu del món.

No estem, ni molt menys, en na globalització política. Fins i tot la ONU que podria ser una autoritat moral global, no pot frenar les bel·liques de governs que s'apropen a la psicopatia. Mentre certs Estats tinguin el dret de veto, és impossible.

Hi ha una certa globalitat cultural, amb una certa cultura dominant, amb la seva llengua colonial (l'anglès) que es va imposant amb la tecnologia i l'esport com a espectacle i para-religió mundial (sobre tot el futbol). L'individualisme, el materialisme possessiu, el consumisme, i altres "valors" es van estenent gràcies als grans mitjans de comunicació (empreses de propaganda cultural i ideològica), per fer-nos pensar, el que no pensem realment, però com si realment ho penséssim, ja que es allò que se'ns presenta com "donat", com "allò que no es posa en qüestió". L'ambient de pre-guerra, per exemple, que sembla es vol anar implantant, amb imatges continues als mas media, produeix por, estrès, i angoixa. L'estrès, neurològicament (segons alguns estudis que s'han fet) ens fragilitza mentalment, el que implica que és més fàcil manipular-nos i fer-nos posicionar en favor de la defensa i la recerca de seguretat, de la necessitat d'armar-se i així de recolzar l'augment de les despeses miliars que lucren "als de sempre", als grans negocis de la guerra, vinculats als negocis de la droga, dels grans mitjans de comunicació, de les altes tecnologies (la majoria d'elles sorgides de la investigació militar), dels cotxes, de l'espectacle i el joc, de l'esport...

Estem experimentant una crisi ecològica, energètica, medi-ambiental, alimentària, climàtica, econòmica i financera (com la del 2008), política, cultural, de valors, en la ètica, canvis en referència al gènere (transsexualitat, transgènere, LGTBI+...), antropològics, crisis psicològiques (creixement de malalts mentals), religioses, existencials, espirituals ... Alguns parlen d'una gran transició mundial, altres d'emergència o fins i tot de futur col·lapse. Les crisis econòmiques del sistema assaí capitalista (que mata vides i natura i fa emmalaltir físicament i psíquicament a la població) sembla que cada cop són més seguides i més profundes. Fins quan? , Quan aguantarà aquest sistema?

Arcadi Oliveras: "Cal abolir el capitalisme, perquè crec que és un sistema pervers que mata vides. I tot el planeta.

Niño Becerra: Si el capitalisme apareix ja amb força a inicis del XIX, la fi seria entre el 2060 i el 2070. Però l'important no és la data. Pot ser el 2080. El que sí que és evident és que el capitalisme tindrà el seu final.

I de moment ni a nivell teòrica ni pràctica tenim una alternativa clara, sòlida i engrescadora al tal sistema globalitzat, que s'ha fet amo del món. Tenim gèrmens, propostes que provenen de diferents àmbits: de l'ecologia, del feminisme, del pacifisme, del moviment obrer, de l'associacionisme veïnal, del tercer sector, de les "marees" juvenils i de jubilats, empreses d'economia social, sostenible, ecològica, cooperatives, de la cultura, de l'art, de la filosofia, de la ciència, de les religions i tradicions espirituals, dels moviments de descolonització en moviments del Sud. Però estan encara molt fragmentats, poc cohesionats, poc vinculats els uns amb els altres per fer una proposta (o propostes) de canvi global.

Les migracions provocades per tals canvis, transformen la nostra societat i produeixen diversitat intercultural i interreligiosa i molts canvis en el camp religiós: pluralitat religiosa, indiferència religiosa dominant, ignorància religiosa i espiritual, processos de substitució religiosa, religions o para-religions laicals com poden ser l'esport, el consum, l'espectacle, la velocitat, les diverses addiccions, el culte al cos i a la imatge, la tecnologia, ...

Ens trobem amb una rivalitat creixent entre potències, en una acceleració en la competició estratègica d'altres potències que aspiren a guanyar protagonisme mantenint espais de cooperació oberts, amb els EUA, Xina o Rússia. Les 40 o 50 guerres que hi ha al món, a més de les més mediàtiques (Ucraïna-Rússia i Palestina-Israel) han anat modificant els marcs de seguretat col·lectiva, han remilitaritzat el planeta (augment dels pressupostos de defensa a Espanya i als països de la UE i als EEUU, a Rússia, Xina, en un moment de fragilitat del moviment per la pau). La capacitat militar propicia una involució en el camí de desarmament nuclear.

En molts països observem, manca de democràcia, autoritarisme, poc respecte als drets humans, augment de l'extrema dreta que s'aprofita del malestar social, produït pel fet que no es solucionen els grans problemes de la humanitat: la desigualtat i la pobresa en molta part de la humanitat i la depredació de la natura.

L'extrema dreta, a més, els agreuja, induint la por al canvi (que es vol percebre com caos a aturar), i afavorint els grans interessos econòmics. També manipula i segresta els missatges de diverses religions, falsejant-les.

Amb la pandèmia han augmentat les tendències autoritàries, de control, i de burocratització (cites prèvies, robotització, més paperassa pels pagesos, mestres, sanitaris i associacions del teixit de la societat civil, maltractament per part de les Administracions i desconfiança d'aquestes envers la vida associativa popular..). Ens trobem en una mena de robotització de la persona humana, i d'humanització de les màquines com diu el filòsof Jordi Pigem.

Com és d'important doncs, gestos, actes en favor de la pau!! I el treball per una Cultura de Pau.

Les tradicions religioses i espirituals i també les conviccions profundes ètiques i humanistes, si no es deixen manipular pels poders polítics i econòmics i per la cultura dominant, des de la seva saviesa ancestral, aporten el gran tresor de la pau. El diàleg interreligiós, els espais, els grups, xarxes i les trobades interreligioses son formes indispensables que ofereixen sentit, horitzó utòpic, motor i alè per la transformació social de les estructures injustes, i per una societat més alliberada, justa i en pau, que afavoreixi el benestar i la dignitat de tota la humanitat, sense discriminacions.

A Catalunya hem viscut des del 2010 (després de la negativa sentència del Tribunal Constitucional, referent a l'Estatut aprovat pel poble català) tot un seguit de grans manifestacions en favor de la independència, durant uns set anys (2010-2017). Partits que arrossegats pel moviment d'emancipació nacional s'han passat a la proposta independentista. Mobilitzacions de les més multitudinàries a Europa, que han forjat una il·lusió, un horitzó nou, una esperança a moltes persones. Catalunya s'alinea als desigs d'altres nacions sense Estat que també prenen camins semblants (Escòcia, les dues nacions belgues, Còrsega...). Aquest fet mostra la llarga decadència i agonia dels Estrat-Nació (molts de més d'una nació) nascuts als segles XVI-XVII. En un temps d'unions polítiques, en què moltes qüestions es decideixen més lluny (en el nostre cas, a Brussel·les o Estrasburg en la Unió Europea), té la seva lògica que altres qüestions es vulguin gestionar i decidir més localment (a nivell nacional, regional, comarcal o municipal).

Per fer un repàs ràpid el que hem viscut a Catalunya en aquests trenta anys, es pot apuntar:

- L'agenda política catalana ha anat acant l'agenda política espanyola.
- El referèndum reprimat i menyspreat de l'octubre del 2017, data on comença una altra etapa de set anys de repressió (2017-2024).
- L'empresonament i exili de líders polítics i de milers de militants activistes.

- Alts i baixos en la representació política dels diferents partits polítics al Parlament de Catalunya, al Congrés de Diputats espanyol, i a les eleccions europees i municipals.
- Divisió en les estratègies dels partits independentistes per cercar l'hegemonia, amb la conseqüent desolació, desencantament, impotència, decepció i abstenció de molts dels qui els havien votat.
- Escissions i fragmentació de partits, sobre tot a l'esquerra i dins de l'independentisme. Sembla que la repressió ha aconseguit el seu propòsit de "dividir i vèncer".
- Judicialització de la política. I amb uns Tribunals Superiors de justícia caducats i decantats vers la dreta que aprofita el sistema judicial per imposar el que no ha guanyat a les urnes.
- Derivació vers el centre dreta de l'àmbit "socialista" que reitera els seus plantejaments d'ordre (per una població que vol ordre), de gestió, de compliment de les lleis i de la Constitució i amb molt poca utopia, o projecte de veritable transformació en favor de les capes socials més vulnerables.
- Corrupció que s'estén en diversos partits i governants el que provoca més crítica als partits i la tendència a la percepció de que "tots són iguals", el que té com a conseqüència una davallada de la participació democràtica que afavoreix els interessos econòmics i polítics de la classe dominat, i és aprofitada per l'extrema dreta per canalitzar el malestar i oferir solament engany i mentida populista.
- Mediocritat política, que sovint, per desgràcia, arriba a actituds "infantils" i de baix nivell, desqualificant a l'altre, sinó insultant-lo personalment, deixant-se portar per la decantació, a vegades malèvola, de les xarxes socials, plenes de mitges veritats o de falsedats. Poca presentació del projecte que proposa cada partit, que fa suposar que potser no tenen projecte per afrontar als grans problemes que la població segueix patint: habitatge car, augment del preu dels aliments, atur, contaminació, pobresa, incertesa dels joves el seu futur, precarietats i retallades en els àmbits sanitari, dels serveis socials i educatiu, malestar en els pagesos, en les presons, en els mestres, món sanitari, etc. Tot causat per un sistema capitalista explotador que afavoreix el guany d'uns pocs.
- Desorientació de les esquerres per afrontar tost aquests problemes, amb lideratges protagonistes que accentuen el carismatisme per sobre d'un projecte social, sòlid i ben organitzat.

- Per una carambola aritmètica en les darreres eleccions espanyoles, i per la paradoxa, que tot i havent rebaixat de vots, els partits independentistes tenen un pes específic en la governabilitat de l' estat Espanyol i ha obert la possibilitat d'una futura amnistia. En aquest sentit cal veure (i ho mostraran les eleccions del 12 de maig del 2024) si començarà una nova etapa de set anys (2024-2031) més esperançadora per Catalunya.

Antoni Gramsci ja va dir fa temps: “El pessimisme de la raó (agnosticisme i escepticisme?, adjunto) i l'optimisme de la voluntat”. I hi afegeixo, parafrasejant Gramsci: l'optimisme de la fe, l'esperança

Per altra banda, recordant una altra cita de Gramsci: “El vell món es mora, el nou món tarda en aparèixer i en aquest clarobscur sorgeixen els monstres” .

És a dir, som “ploranes” del món, del paradigma que mora, hem de fer molts dolcs i a la vegada som “llevadores” del món, del paradigma nou que neix, de nous valors, estructures, visions inclusives i alliberadores que comencen a aparèixer en diferents llocs i situacions, i encara no sabem si neix bé, de quin gènere és...,el que ens pot crear angoixes, ansietats, inseguretats, pors, impaciències, desigs...

Hem observat en aquests darrers anys, l'aparició d'objectes i ens nous: més gossos, gimnasos, ordinadors, mòbils, tauletes, robots, xarxes socials, molts canals de televisió, tele-treball, energies sostenibles, empreses d'economia social, de reciclatge, sostenibles, de comerç just, ecològiques, cooperatives noves, bicicletes, patins, patinets i altres vehicles, bicings, carril bici, terrasses, pisos turístics, cases rurals, diaris electrònics, cotxes elèctrics, plaques solars, molins-energia eòlica, tot tipus de drogues, la pandèmia del Covid (que semblava que ens ajudava a prendre consciència de les limitacions fragilitats humanes, i podríem canviar certs hàbits, esquemes mentals i estratègies polítiques, però no ha estat així, com a mínim en favor del poble, no ha estat), i nous virus, nous medicaments, noves malalties, ...i ens podríem preguntar:

- Per què han aparegut aquest objectes?
- Quina relació tenen entre ells?

Pere Casaldàliga ens recorda: “S'ha de fer política, sí senyor, i no es pot fer religió veritable, sobretot religió cristiana, si no es fa també política. (...) Si no em preocupo de la terra, de la salut, de l'educació, de les comunicacions, fins i tot de les vacances per descansar, no m'estic preocupant de la vida humana”. I també: “La Utopia ens obliga a anar trencant esquemes (...) Hauríem de trencar una sèrie d'esquemes que tenim al cap i al cor que no corresponen al Déu de la vida. Perquè Déu no va fer motllos, ens va fer lliures d'esperit”.

Segons la meua modesta opinió ens caldria, doncs:

1. La creació d'hegemonia de la societat civil. Les religions i espiritualitats i en concret el cristianisme d'alliberament (i altres espiritualitats alliberadores) poden aportar molt en l'articulació i resistència de les classes socials subalternes, aglutinat tot el precariat com a bloc contra hegemònic en la societat civil.

2. La difusió d'una reforma intel·lectual, moral i espiritual en les motivacions i conviccions profundes. La interrelació, l'intercanvi, el diàleg entre els valors positius dels liberalismes, socialismes, comunismes, anarquismes, humanismes, conviccions laiques i les savieses de les tradicions religioses i espirituals de la humanitat, en el que aporten de contemplació silenciosa de la realitat, de sentit, de símbols interpretadors, d'impulsors, motor i estímuls per l'acció, de sensibilitat solidària amb els empobrits, d'escoltar-los i seguir-los, de coneixement i d'ètica, poden ser l'esperit del canvi revolucionari. Uns quants intel·lectuals, filòsofs, escriptors etc., de tot el món, sobre tot francesos han escrit ja dos Manifestos publicats, en aquest sentit. Ho han anomenat: Convivialisme que a més d'unir tots aquests valors positius de tots aquests pensaments i pràctiques socials, podrien vincular-hi el que aporten els moviments feministes, pacifistes i ecologistes i les empreses d'economia social. Tots aquests moviments són una llum d'esperança avui.
3. L'organització d'una cultura de masses antagònica a la individualista materialista i possessiva capitalista i per tant sigui de signe solidari, de pau, de justícia, llibertat, germanor. Una proposta cultural que no encamini a competir, sinó a compartir, no a l'hostilitat envers el diferent (per ètnia, cultura o creença) el migrant, sinó a l'hospitalitat.
4. L'articulació d'un sindicalisme de consells, ben democràtic, i d'una democràcia participativa íntimament vinculats amb els moviments socials: ecologisme, pacifista, feminisme i per una altra globalització, i també a les "marees de joves, de gent gran, de barris i comarques, que treballen per una renda universal i altres propostes concretes, i a la vegada valorant el que aporten les religions i espiritualitats.
5. L'impuls d'una nou internacionalisme, entre nacions (que no és un interestatalisme) que reivindica i promou el dret a l'autodeterminació dels pobles i nacions, que s'enfronta al capitalisme global colonial que explota, destrueix la natura i la vida i aliena persones i pobles. Aquest nou internacionalisme ha de vincular l'emancipació nacional amb l'emancipació social, sense separar-les, ni tampoc confondre-les.

2. A nivell eclesial

Del 1994 fins ara hi hagut els següents papes de signe divers segons la seva manera de pensar i de fer i de gestionar l'Església:

- Joan Pau II (Polònia) (1978-2005)
- Benet XVI (2005-2013)
- Francesc (2013...

Un conjunt de fets que podem enumerar en l'àmbit eclesial global i que marquen una certa malaltia i crisi eclesial de manca d'adaptació de l'església catòlica als nous temps i que, entre altres, són:

- El problema de la pederàstia dins l'església, en capellans diocesans i en religiosos, gestionat i tractat de diverses maneres segons bisbes, generals de les congregacions religioses, papes...
- L'extrema dreta eclesial, relacionada amb l'extrema dreta social i política segresta i manipula el missatge evangèlic, adulterant-lo per posar-lo al seu favor, i així defensar els interessos des més rics i forts.
- Disminució de les vocacions religioses i de capellans a Europa i creixement a Àsia i Àfrica.
- Canvis en a territorialitat provincial de els Congregacions religioses. Han ajuntat províncies i actualment, en algunes, la província es Espanya, o Europa o tot el món. Això té efectes en la distribució de les persones, del patrimoni, en l'economia, en les decisions, en el govern, en el desarrelament dels religiosos i religioses en la cultura de cada país o nació.
- Envel·liment dels capellans, de les religioses i religiosos i dels laics i laiques actius. Si es vol (suposant que es vulgui) que aquestes i aquests participin i governin les comunitats, sembla que ja hem arribat tard. Molts s'han mort, altres estan malalts i ancians, altres s'han desencantat i decebut després de molts intents de participar en les parròquies.
- Augment de capellans joves que es decanten vers actituds socials, polítiques, culturals i religioses de caire dretà.
- Fruit de la disminució de capellans al nostre país, a Espanya i a Europa (amb excepcions que fa anys han anant avançant en el camí d'equips pastorals amb laiques i laics com a Bèlgica, França, Alemanya, Suïssa,...). Pel fet de no donar capacitats ministerials i de govern a laiques i laics, es produeix una concentració de la pastoral en la litúrgia deixant en segon pla les altres dimensions de la pastoral: l'evangelització; la formació; la constitució i aliment de petites comunitats que relacionin la fe amb la vida; l'acció social i comunitat de bens i el govern de la comunitat. Els pocs capellans (si encara es mantenen com els "oficials" i solitaris responsables de la pastoral i l'autoritat) es veuen obligats a tenir la responsabilitat de varies parròquies, no donen l'abast, van estressats, i no poden, a vegades, ni atendre les salutacions o demandes personals o comunitàries dels cristians i cristianes.

- Malgrat es parla molt de la creació de petites comunitats com el futur de l'Església, es fa poc per promoure-les i cuidar-les. En aquest sentit, com esperança, sorgeixen petits grups que llegeixen l'evangeli, el comenten comunitàriament, celebren la fe, fins i tot encara que no hi hagi capellà.
- No resolució, malgrat intents lleugers, relatius i dèbils, del paper de la dona en tots els àmbits eclesials de gestió, decisió, negociació, govern i ministeris. Tot i que han aparegut moviments feministes catòlics (i d'altres tradicions religioses) teòlogues feministes, noves veus ("Alcem la Veu") en aquest sentit.
- Malgrat el Sínode de la sinodalitat, la participació de les laiques i laics en la marxa de les comunitats cristianes és insuficient.
- Poca cultura, poca pràctica i sobre tot poca costum (els capellans no han estat formats pel treball en equip, fins i tot els que el veuen important i necessari no en tenen l'hàbit) i manca d'organització democràtica i de treball en equip en l'església. No es reflexiona i ni s'aprèn de les pràctiques democràtiques de les congregacions religioses i dels Moviments d'Acció Catòlica per estendre-les a tota l'església.
- La participació del poble en l'elecció dels bisbes és nul·la.

Actualment tenim un bisbe de Roma, clarament a favor de la igualtat i contra la pobresa, a favor d'un respecte al medi ambient i en contra de tota depredació ecològica. És a dir, col·locat en una perspectiva que podríem anomenar "d'esquerres".

Després tenim uns bisbes, que en la seva majoria (especialment a Espanya i també en altres indrets del món) que si no són de dretes o d'extrema-dreta (alguns ho són) toleren l'entrada de persones de dreta o d'extrema-dreta en els seminaris, permeten celebracions i actes de laïcat també ben dretà (alguns ben joves). Bisbes i cardenals que frenen posicions del laïcat que està d'acord amb el papa Francesc. Fins i tot estan denunciant directament el pensament del papa. Per altra banda alguns bisbes (per exemple alguns alemanys) estan per la innovació i renovació evangèlica de l'església i per una organització eclesial més participativa i democràtica.

Un bon conjunt de capellans són de dreta i fins i tot d'extrema-dreta, o com a mínim tradicionalistes, ancorats en unes litúrgies solemnes i pietistes, que promouen un individualisme espiritualista i s'allunyen de l'acció social transformadora, reduint-la al paternalisme assistencialista.

Finalment ens trobem amb un laïcat que podríem subdividir en tres sectors:

1. Uns laics de dreta i extrem-dreta (alguns fins i tot militants i connectats internacionalment, amb entitats i grups clarament feixistes) que són col·laboradors amb els capellans i bisbes de la mateixa ideologia. Són ben actius en frenar el canvi social, nostàlgics del sistema de “cristiandat”.
2. Un laïcat indiferent que es defineix apolític (el que vol dir de dretes, de la dreta sociològica) que fruit de la infantilització de segles promoguda per part de la mateixa església catòlica, han esdevingut persones submises al que diu al capellà que els hi toca a la parròquia o a la institució a la que estan adherits. Col·laboren, per tant, amb els capellans o són totalment passius, i fan la seva vida, i viuen una vida religiosa individual poc comunitària i amb poques repercussions socials.
3. Un conjunt de laiques i laics actius, responsables de la marxa de la societat i de l'església, que podríem dir en sentit ampli, d'una cosmovisió d'esquerres. Molts han estat acompanyats per capellans i bisbes d'una línia molt més oberta. Algunes persones d'aquest sector, ja són grans, altres ens han deixat. Formen part de moviments d'acció catòlica, com l'ACO, de petites comunitats, de grups actius a les parròquies, o d'associacions, fundacions i institucions d'un cristianisme d'alliberament. Alguns (sobretot algunes) intenten impotents, resistir dins les parròquies, enfrontant-se amb el capellà i seguir fidels i actius en l'àmbit parroquial. Altres, o ja no s'hi han mogut mai, o han quedat decebuts, i cansats (i fins i tot exclosos) i han deixat de lluitar dins les parròquies, i segueixen en grups que es fonamenten en l'aliment de la reflexió de l'evangeli vinculant-lo amb la seva vida. Aquest sector connecta perfectament i es sent recolzat pel papa actual.

Aquest mapa eclesial m'ha fet pensar que actualment a l'Església catòlica (si ens subscrim a Europa), tenim dos grans braços, musculats, forts, potents: el del papa que té una forta influència en una església jerarquitzada, i un laïcat (sector tercer) que segueix la mateixa línia, al costat d'alguns capellans i bisbes. De fet el papa ha recollit i ha sabut captar tot aquest gran sector eclesial. Són els llargs i ampul·losos braços-pinça d'un cranc. I de fet intenten caminar endavant i seguir la missió d'ajudar a descobrir el Misteri d'Amor i Vida que es mou en les persones, en els esdeveniments històrics, en els moviments socials i en la natura.

Ara bé el cos, les brànquies, el cor, el cap i les potes del cranc estan dominats pels comandaments intermedis, és a dir, els bisbes i capellans i una part del laïcat (primer i segon sector indicats). I per més que els grans braços-pinça intentin encaminar-nos cap una horitzó més evangèlic, més humà, i més social, els comandaments intermedis, com sabem en totes les institucions, tenen poder i manen, orienten, condicionen i marquen els viaranyes a seguir, o sinó, fins i tot poden manipular i entrar en les consciències i conviccions de molts.

En definitiva, si els dos braços-pinça no fan més pinça i van conscienciant les brànquies, el cor, el cap i les potes del “cranc eclesial”, aquest cranc seguirà anant enrere.

En l'església catalana hi hagut en aquest anys, entre altres fets:

- El Concili Provincial Tarraconense (del 21 de gener al 4 de juny del 1995) que fins i tot les resolucions aprovades com vinculants per part dels mateixos bisbes, després d'un temps de gran participació popular, i de grans debats, molt interessants amb els representants de les diverses entitats eclesials, no s'han complert la majoria. Cada bisbat ha fet el que li ha semblat. S'ha perdut el treball unitari pastoral de Catalunya.
- La divisió de l'arxidiòcesi de Barcelona (2004), sense consulta i per imposició amb resultats diversos i de valoracions diverses.
- El tipus de bisbes que han anat governant les diverses 10 diòcesis de Catalunya, malgrat alguns prudents posicionaments sobre la realitat nacional de Catalunya, comparats amb altres èpoques anteriors, han estat la majoria poc valents en aquest sentit.
- El pontificat de Ricard Maria Carles, a Barcelona, a més, va comprovar la dissolució de l'ICESB i molts canvis en diverses entitats eclesials amb voluntat de control, fet que ha continuat en els bisbes posteriors: tancament del CEP (Centre d'Estudis Pastoral) per poc recolzament episcopal; control de la Fundació Pere Tarrés, de la Fundació de la residència de capellans, de la Fundació Maragall, tancament i enderrocament de parròquies... Dona la impressió que es prioritza econòmicament la Universitat Ramon Lull, Blanquerna, la Facultat de Teologia i l'Ateneu i no tant les parròquies i la pastoral de base.
- Les Agrupacions parroquials o Unitats o Comunitats pastorals, que han arribat tard i a vegades, algunes, s'han constituït per la senzilla raó i justificació de que el capellà-rector ho era de dues, tres o quatre o més parròquies, sense cap procés participatiu democràtic de tothom. Fa molts anys que es proposen, es dibuixen i projecten mapes pastorals, sense (o poca) consulta popular, que després s'han de canviar, corregir, o es posen poc a la pràctica.
- En alguns bisbats, de fa temps i en altres més recentment, s'han anat constituint ministeris laicals i algunes realitzen celebracions de la paraula per atendre a les comunitats.

- Durant un temps, en especial des del Centre d'Estudis Pastoral (2000-2012) es van realitzar diferents cursos de pastoral per a força arxiprestats de Catalunya per tal de formar laiques i laics capaços de formar part de futurs Equips de Pastoral per governar, juntament amb els capellans, les parròquies i arxiprestats. No va ser molt ben rebuda aquesta iniciativa per la majoria de bisbes.
- Han tingut el seu recorregut, amb els seus alts i baixos moviments de caire més carismàtic: Neo-catecumenals, Renovació Carismàtica, Comunió i Alliberament, a més de l'itinerari que ha anat fent l'Opus. Alguns dels capellans i laics d'aquestes moviments han dirigit algunes parròquies, impregnant en elles el to de la seva espiritualitat.
- Moltes institucions entitats i moviments eclesials, entre ells l'Acció catòlica, sorgit en la il·lusió i horitzó del Concili Vaticà II, estan disminuint de personal i envellint, hi entren pocs joves, cosa que els preocupa enormement a totes aquestes entitats i moviments, i en parlen sovint sense saber per on arribar al jovent, a vegades criticant-los de que són poc estables, poc compromesos i amb poca continuat i fidelitat en les activitats o a vegades comprenent-los per la seva situació social i personal inestable.
- Per altra banda apareixen moviments eclesials que atrauen a certs joves de caire ultracatòlic: Hakuna, Effata, Iesu Communio...
- Es va donant una recerca espiritual diversa (vers altres religions no cristianes, o vers una espiritualitat laica més o menys orientatitzada) fins i tot en joves, degut al buit espiritual i religiós creat pel menyspreu i marginació social del fet religiós i espiritual, per la ignorància i manca de cultura religiosa (producte d'un Concordat que encara afavoreix la religió catòlica a l'escola i ni els governs espanyols, ni l'Església catòlica espanyola, ni el Vaticà posen en qüestió). Val a dir que molts professors de religió, de fet a la pràctica, ensenyen les diverses religions i fins i tot alguna educació de la dimensió espiritual dels infants i joves.
- El pluralisme cultural, ètnic i a diversitat religiosa i espiritual existent en el nostre país, permet la normalització visibilització del fet religiós i espiritual i de les variades conviccions i cosmovisions i posa les condicions socials per la tolerància, el respecte, i la constitució d'espais i grups de diàleg interreligiós que enriqueixen i ajuden a descobrir els aspectes amagats de la pròpia creença, gràcies al coneixement directe interpersonal de les altres creences. Les posicions sobre el diàleg interreligiós de les parròquies catòliques i capellans, no són les mateixes. Hi ha de tot. Alguns estan disposats a promoure la participació en els Grups de diàleg Interreligiós i altres no.

En la Jornada de Comunicació de l'ACO del passat 17 abril 2024, la sociòloga Mar Griera, directora de l'ISOR (Institut de Sociologia de la Religió) de la UAB, va constatar que el catolicisme a l'esfera pública s'està expressant de dues maneres: "D'una banda, hi ha hagut una culturalització de la religió, és a dir, una defensa de la civilització cristiana que ha portat a grups d'extrema dreta a adoptar la identitat religiosa com a forma exclusiva. I de l'altra, els darrers cinc anys hi ha una tendència oposada: la religionalització de l'extrema dreta, amb l'ús de la simbologia religiosa catòlica que és segrestada per aquests grups. És més estètica que fe com a tal; un fet creixent que observem en joves catòlics que utilitzen símbols religiosos com un signe d'identificació tribal i un mecanisme de diferenciació, separació i defensa". La professora Mar Griera va observar que aquests moviments es revitalitzen amb "emprenedors morals que tenen voluntat de fer creuades morals" a partir de 2004-2005 per algunes polítiques promogudes pel govern de Zapatero. Aquests grups han avançat la seva agenda perquè, "d'una banda, **l'esquerra ha regalat el cristianisme, és a dir, ha renunciat a utilitzar el llenguatge de la moral i, de l'altra, els sectors més progressistes del catolicisme no han construït un argumentari ni l'han presentat a l'esfera pública**". Per contra, aquests moviments creen plataformes campanya a campanya (contra el matrimoni entre persones del mateix sexe, final de vida, avortament...) "amb una narrativa moral que s'articula amb el missatge cultura de la vida/cultura de la mort, fàcil de transmetre. Aquesta simplificació és una idea abstracta de la moral, un marc de pensament que ha calat de forma intensa en molts sectors socials i permet establir aliances transnacionals, com per exemple, els evangèlics d'Amèrica Llatina". Mar Griera es va referir a que aquests moviments estan esperonats per "les guerres culturals, les xarxes i la geopolítica i això fa molt difícil mostrar l'heterogeneïtat del catolicisme".

Al meu parer, l'esquerra en aquest país, (fruit de tot el "mal" que va ocasionar el nacionalcatolicisme) encara té l'assignatura pendent de valorar les potencialitats positives transformadores en favor des més necessitats, de les grans savieses de la humanitat: les tradicions religioses i espirituals.

En la Jornada de Comunicació de l'ACO, la periodista Laura Mor va indicar que el moviment de dones en l'Església Alcem la Veu "aporta credibilitat cap enfora i cap endins de l'Església, mètode (en sinodalitat, en diàleg, compartint, escoltant, des de l'obertura a la xarxa) i amb un to amable, alegre, positiu. A més, fa un exercici de contenció d'una certa diàspora en l'Església: hi ha generacions joves que diuen: "Si l'Església és així, em quedo".

L'ACO, juntament amb altres moviments, no solament aporta també credibilitat, sinó que els grups de revisió de vida són petites comunitats que exerceixen ja ara, la tant anunciada necessitat de petites comunitats en l'església, que viuen, comparteixen l'evangeli, es formen, pregunten, donen testimoni, descobreixen el Jesús viu en la vida del poble, i celebren la festa del tresor de la fe, de l'experiència del Misteri d' Amor i de Vida que ens inunda i impregna.

És molt probable que moltes cristianes i cristians es trobin orfes d'una celebració "potable" i fins i tot de comunitat, al nostre país. Els moviments d'acció catòlica poden oferir aquest escalf comunitari, la celebració de la fe i l'aliment de la mateixa.

B. Il·luminació evangèlica

Per començar recordem les Regles d'Or de les diverses religions

«En la felicitat i en el sofriment haurem d'abstenir-nos d'infligir als altres allò que no ens agradaria que se'ns infligís.»	Mahāvīra Fundador del jainisme Índia Segles VI-V aC
«No fereixis els altres amb allò que et fa sofrir a tu.»	El Buda Fundador del budisme Nepal Segles VI-V aC
«Allò que no voldries que et fessin, no ho facis als altres.»	Confuci Fundador del confucianisme Xina Segles VI-V aC
«No facis als altres allò que si et fessin a tu et causaria pena.»	Mahābhārata Gran epopeia sànskrita d'autor desconegut Segle VI aC
«Allò que per a tu és detestable, no ho facis al teu pròxim. Aquesta és tota la Llei, la resta són comentaris.»	Talmud bab Recopilació jurídica del judaisme Versió babilònica segle V aC
«Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin.»	Jesús de Natzaret Fundador del cristianisme Israel-Palestina Segle I
«No desitgeu per als altres allò que no desitgeu per a vosaltres mateixos.»	Bahā' Allāh Fundador del bahaisme Iran Segle XIX
«La bona naturalesa és aquella que es reprimeix per no fer a l'altre allò que no seria bo per a ella.»	Zaratustra o Zoroastre Fundador del zoroastrisme o mazdaisme Iran Dates incertes entre els segles X i VI aC
«Allò que us irrita de la conducta dels altres envers vostre, no els ho feu a ells.»	Isòcrates Filòsof Grècia Segles V-IV aC
«Cap de vosaltres no és veritablement creient fins que no vol per al seu germà allò que vol per a ell mateix.»	Mahoma Fundador de l' islam Aràbia Segles VI-VII

Dos textos comentats de l'Evangelí

1. Text de Marc 9,33-41

El més important (Paral·lels: Mt 18,1-5; Lc 9,46-48)

33 Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà:

--Què discutíeu pel camí?

Jesús pedagog pregunta, per conèixer, acompanyar, estar per l'altre

34 Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells era el més important.

Tenen por de ser renyats, van comprenent el que pensa Jesús

35 Aleshores s'assegué, va cridar els Dotze i els va dir:

--Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots.

Els anuncia ser servidors, com Ell, una forma nova d'exercir el poder que es té.

36 Llavors va agafar un infant, el posà enmig d'ells, el prengué en braços i els digué:

37 --Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.

L'infant és l'exemple, el dèbil, no autosuficient, indefens, el que no es té en compte, en ells i en tots els indefensos acollim a Jesús, i en Ell al Pare que es fa u, es consolida, s'expressa en ells.

Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres (Lc 9,49-50)

38 Joan digué a Jesús:

--Mestre, n'hem vist un que es valia del teu nom per a treure dimonis i hem mirat d'impedir-ho, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres.

Tendeixen al grup tancat, pur, propi, diferencien dins i fora de manera clara i precisa. Neguen "el pa i la sal" als de fora, als que creuen fora.

39 Jesús respongué:

--No li ho impediu. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi.

Jesús allibera, però no pretén enquadrar ningú, cura i si algú en el seu nom també cura i allibera, benvingut és, és dels seus... Qui estima és de Jesús, no diferencia entre creients o no, ...Perquè no diferenciem més entre qui estima i qui no estima? I tothom sempre en algun moment estima...

40 Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres.

Perquè ens hem de preocupar tant per ser més, per agrupar als nostres recers. L'important és el que es fa si segueix el mateix fer de Jesús.

41 Tothom qui us doni un got d'aigua pel fet que sou de Crist, us asseguro que no quedarà sense recompensa.

Ell s'identifica amb els seus i qui atén a un dels seus seguidors serà recompensat. A vegades només ens identifiquem amb el Crist que dona, i no amb el que rep.

2.Text de Marc 1,29-31.

Guarició de la sogra de Simó (Paral·lels: Mt 8,14-15; Lc 4,38-39)

29 Sortint de la sinagoga arribaren, acompanyats de Jaume i Joan, a casa de Simó i Andreu. 30 La sogra de Simó era al llit amb febre, i ho digueren a Jesús. 31 Llavors ell s'hi acostà i, agafant-la per la mà, la va fer aixecar. La febre va deixar-la, i ella es posà a servir-los.

a. Què ens diu el text, de la comunitat cristiana primitiva?

- La casa de Simó-Pere es pot referir a l'Església, a la comunitat cristiana.
- La mateixa sogra de Simó-Pere es podria referir a la mateixa comunitat cristiana, simbòlicament i metafòrica.
- Si partir d'aquesta hipòtesi, el text ens està dient que la comunitat de Lluc (i també la de Mateu i la de Marc, ja que trobem aquest text en els tres sinòptics), pateix "febre molta alta", és a dir alguna "malaltia".
- Podíem afirmar doncs que estaven preocupats per alguna tendència malaltissa de les primeres comunitats, que necessitaven el retorn a Jesús, al seu evangeli, a la seva cura.
- De fet un cop curada la sogra (església) se'ns diu que d'aixecar a l'instant (aixecar-se, posar-se en marxa, desvetllar-se, caminar, no mirar enrere, no quedar prostrada,...) i es posà a servir.
- Una església (una comunitat, un grup, una parròquia cristians) que no serveix, no serveix per a res.
- La missió de la comunitat, seguir l'obra de Jesús és servir als altres. Potser les primeres comunitats s'anaven "apoltronant" o "emmirallant" en elles mateixes, i no s'aixecaven a servir" prou".
- Sortir de la sinagoga i anar a la casa de Pere, pot significar el procés de les comunitats primitives d'anar deixant el judaisme tradicional i avançar

en un altre estil de fer comunitat, on hi podien participar persones no jueves.

b. Què ens diu de Jesús?

- Jesús cura. Sembla ser que hi havia molts “curanderos” en temps de Jesús i al seu país (i en altres indrets).
- Jesús, normalment cura si li demanen, sense espectacularitats, sense el seu protagonisme.
- Jesús en molts indrets de l’evangeli, diu: “la teva fe t’ha salvat”. Jesús apel·la a la potencialitat de la persona, que si vol, i té ganes de viure, d’aixecar-se, de servir, de creure i confiar que vol dir estimar i obrir-se a l’altre, ja està curat, alliberat del mal. Així recupera la seva dignitat, la seva autoestima, i autonomia, la seva capacitat de decisió, la seva llibertat, la felicitat.
- Les curacions de Jesús de caire físic o psíquic, són signe de cura profunda, interior, espiritual, de conversió, de canvi de vida, d’obrir-se al regne, a la nova vida de l’amor.
- Les curacions, són signe de la presència vivificant de que Déu regna en nosaltres.
- Jesús ha vingut a treure tot mal, tota “febre”, o “malaltia”, dificultat, egoisme, centrament en un mateix, o el tancament del grup, de la comunitat, que ens impedeix servir als altres.
- El nostre Déu (Jesús així ho va mostrar en la seva vida) no satisfà les nostres necessitats religioses, sinó que ens obra als altres i ens posa al servei dels altres

c. Què ens pot dir a nosaltres, el text?

- Em cal mirar quines “febres” , quins mals, tenim que m’impedeixen servir als altres.
- Em cal posar-nos a disposició que a través de les lliçons de la vida, de les relacions humanes, del que rebem de l’entorn quotidià, ens vagi afaïçonant per treure febres i aixecar-me, no adormir-nos i posar-nos a servir, amb les pròpies limitacions, en el que cadascú pugui i deu aportar.

d. On es realitza aquest text avui?

d.1. En el meu entorn proper

- Cal discernir “les febres” de l’entorn que fan patir a persones.

- Trobar els camins per la cura: acollida, atenció, ajuda i acompanyament (les 4 A)

d.2. En la societat

- És de valorar els moviments socials que denuncien les injustícies, les “febres” i construeixen una societat més fraternal i miren d’elaborar alternatives socioeconòmiques, polítiques i culturals a aquest sistema actual injust que crea tantes víctimes que pateixen.
- Ens cal, en la nostra societat treure “febres”, avançar en una cultura no del domini la conquesta, i el poder, sinó en una cultura de la cura, del respecte afectuós a la terra, i a tota la humanitat, especialment els més exclosos, una cultura i cosmovisió del reconeixement de les nostres febleses, de les limitacions .

d.3. En l’Església

- És de valorar els grups de cristians, que treballen, caminen i serveixen en diferents àmbits als més desheretats.
- Ens cal, “com el pa que mengem” que les nostres comunitats cristianes (parròquies, grups, moviments, petites comunitats) “tornin” a Jesús, per ser curades de les diferents febres i ens posem a servir, ens aixequem de forma humil.

C. Què hi podem fer davant de tot això?

Es tracta de ser persistents, esperançats, com sempre, no ens podem permetre el luxe de perdre l’esperança, es tracta d’obrar i sentir col·lectiu, intel·ligent, constant, coherent, i decidit amb i al costat dels exclosos. Podem tenir sempre presents les Benaurances i el Magnificat que ens inspiren sempre.

La pregunta és (F. Fernández Buey): “¿Com mantenir l’esperança de la transformació social davant de l’escàndol de la desigualtat, de la injustícia i de la depredació de la natura i quin tipus d’esperança, quan s’ha hagut d’abandonar l’optimisme històric que fou característic de les utopies progressistes, deterministes, científistes i mecanicistes?”

Quines actituds prioritàries hauríem de tenir en compte? Hem de Passar (PASQUA) de mort a Vida i deixar que Jesús, manifestació del Misteri absolut (el Fons de la Realitat) de Vida i Amor, passi per les nostres vides i pels fets de

la societat i descobrir-lo, tot donant-lo a conèixer en el que es pugui i comes pugui.

1. A NIVELL PERSONAL ENS FARÀ BÉ PASSAR

- de l'orgull, l'enveja, de l'autosuficiència i superioritat a la HUMILITAT, a la VULNERABILITAT i a la POBRESA ESPIRITUAL, a la DEBILITAT.
- de l'egocentrisme-tancament en les tasques al TREBALL EN EQUIP
- del posseir, tenir i acaparar bens, serveis, temps, i coneixements, a la SENZILLESA I EL COMPARTIR
- de la inconsciència, ignorància, manca de sensibilitat, la inconstància, les presses, les immediateses, les inestabilitats, les volatilitats i la incoherència a la CONSCIÈNCIA, al despertar, estar atents, escoltar, reflexionar, dubtar de tot el que es dona per suposat o per "normal"
- dels axiomes de la cultura dominant, a la CONSTÀNCIA, la solidesa, el seguiment de les accions, la fidelitat...i a avançar vers la COHERÈNCIA entre el que diem, sentim i fem, en profundes conviccions, valors i actituds fermes.
- de la passivitat i del "no hi ha res a fer", de les impotències, o l'activisme i protagonisme, al COMPROMIS, a l'actuar amb noves i profundes respostes, a la repolitització per fer front als autoritarismes, en favor dels més necessitats i al costat d'ells, que siguin protagonistes de les decisions, de l'organització, vinculat a la CONTEMPLACIÓ i AL SILENCI...
- del fer-se la víctima a ESTAR AL COSTAT DE LES VÍCTIMES QUE SOFREIXEN.
- del rancor, el ressentiment i la venjança al PERDÓ, que s'encamina a la germanor universal , a la solidaritat.
- de la mala intenció, la iniquitat, la ira, del mal gust , la maldat a la BONDAT i al BON HUMOR, a la BELLESA, i LA CREATIVITAT.
- de la tristor, l'avorriment, el desencant a la JOIA, LA FESTA, el GAUDIR DE LA VIDA.

2. A NIVELL INTERPERSONAL ENS FARÀ BÉ PASSAR

- de la desconexió a la CONNEXIÓ amb la realitat, amb lo comú, lo públic.
- de l'aïllament al VINCLE amb les persones, ja que formem part d'un sol organisme, d'una vida, d'un planeta i d'un cosmos. Ser testimonis de vincles, crear grups, espais de trobada, el que ens fa humans.
- de la fredor relacional, a les relacions AFECTIVES, CALUROSES, TENDRES...No acaparar objectes, sinó augmentar els cercles amistosos.
- de la indiferència a la COMPASSIÓ, al CONSOL, sense actitud de superioritat, d'igual a igual, de feble a feble. Es tracta de mirar el sofriment, visibilitzar-lo, posar atenció, fer-se responsable, implicar-se.
- del descurt al TENIR CURA (principis ètics feministes), d'un mateix, de les relacions humanes, de les relacions entre els pobles, (els altres no són una amenaça) de la relació amb la terra.
- del competir al COMPARTIR I COOPERAR.
- de les desconfiances a la CONFIANÇA
- del poder autoritari al SERVEI als altres, amb gratuïtat, sense segons intencions, ni interessos individuals, ni esperar res a canvi, encara que estiguem contents de la reciprocitat..

3. A NIVELL SOCIAL ENS FARÀ BÉ PASSAR

- de la por, la inseguretat, que dona poder als poders d'aquest món, a l'ESPERANÇA, com experiència que anticipa el futur, treballant pel i en el present Jesús escoltava i comprenia les pors, i generava esperança. Compartir les pors i les inseguretats de les persones.
- de percebre els canvis com caos i resistir-s'hi a percebre el CANVI i les INNOVACIONS com OPORTUNITATS humanitzadores
- de la injustícia al treball per la JUSTICIA: denúncia, defensa dels drets humans, estar al costat de els víctimes de les injustícies...
- de l'agressivitat, l'odi, el sentir-se amenaçat i els instints primaris a la PAU, el diàleg, la comunicació no violenta...

- del dominar el món, a FER CASA del MÓN.
- de les diverses esclavituds a la LLIBERTAT d'esperit, de pensament, a la crítica, a L'ALLIBERAMENT de prejudicis, esquemes mentals rígids, culpabilitzacions, de lleis internes i externes injustes, d'autoritarismes i poders impositius...
- de les desigualtats a la IGUALTAT social, de gènere, d'edats, territorials...
- de les desinformacions, mentides a la INFORMACIÓ-COMUNICACIÓ i CONEIXEMENT veritaders, a la VERITAT I NETEDAT DE COR.
- dels autoritarismes, decisions individuals a la PARTICIPACIÓ I DEMOCRÀCIA

4. A NIVELL ECLESIAL ENS FARÀ BÉ PASSAR

- del centrament en la institució al CENTRAMENT EN JESUCRIST VIU.
- de la queixa i el lament a la CONSTRUCCIÓ positiva i esperançada d'ALTERNATIVES SOCIALS I ECLESIALS.
- del clericalisme, del centrament en el capellà autoritat solitària, al TREBALL EN EQUIP PASTORAL i a la PARTICIPACIÓ autèntica de les laiques i laics en les decisions, govern i serveis ministerials de les comunitats.
- de la reducció del paper de la dona a serveis pastorals totalment necessaris però sovint poc valorats i invisibilitzats, a adquirir UNA CARTA DE CIUTADANIA DE PARITAT EN EL GOVERN DE LES COMUNITATS I EN EL MINISTERI DIACONAL, SACERDOTAL, EPISCOPAL...
- d'una organització massa centralitzada i jeràrquica a la DEMOCRÀCIA I FEDERALISME dins l' Església.
- de les seguretats i actituds defensives massa identitàries al DIÀLEG INTRARELIGIÓS I INERRELIGIÓS, INTERESPIRITUAL I INTERCONVICCIONAL. Com diu Barbara Brown en el seu llibre "Santa Envidia. Encontrar a Dios en la religión del otro" citant a Paul Knitter: " El nucli de la seva identitat és cristià, però és una identitat que solament floreix quan es mescla amb altres...i quan més profundament ens submergim en la nostra veritat religiosa, més àmpliament podem apreciar i aprendre d'altres veritats".

- de la insolidaritat, de les soledats no volgudes, dels aïllaments a LA COMUNIÓ DE GERMANES I GERMANS, sentint-nos fills/es del MISTERI D'AMOR I DE VIDA que habita dins i entorn nostre.

Els cristians “d’esquerres”, o d’un cristianisme d’alliberament, de protesta (rebel i crítica) passem (pasqua) pel dolor i la mort i podem donar molta saba, molta vida d’església futura en sants, teòlegs, persones compromeses, i no tant personatges individuals, sinó que ara més aviat som sants/es com col·lectiu...

Per passar d’una cultura dominat i individualista, competitiva i de l’èxit, del materialisme possessiu (poc cultiu del pensar, llegir, interioritzar) cal anar a una cultura de reconeixement i acceptació de la fragilitat, de les febleses i defectes, ràbies, orgulls traumes, ombres pròpies (la psicologia és molt important en aquesta tasca) , de la humilitat (humus que vol dir terra,” tocar de peus a terra”) a una cultura de la pau, de diàleg i la solidaritat que és escolta activa (dels sentiments, de les pors, dels desigs, de les ansietats, dels pensaments, de les esperances, dels fracassos) d’un mateix i de l’altre diferent (veu i espill del Misteri diví), posar-se a la pell de l’altre, de comprendre, d’exposar-se al canvi, a la conversió, de disposar-se a trencar i canviar esquemes mentals i morals rígids, segurs i tancats, d’aprendre sempre, d’entendre perquè l’altre reacciona de tal manera, que em reflecteix de mi el que no m’agrada, que em fa de mirall, cercar les causes de la no entesa,...

Teresa Pàmies: “Els ideals d’emancipació no es recolzen en textos morts ni en xifres gelades sinó en la capacitat d’estimar i de patir pel que estimes”.

Del Virolai:

Rosa d'abril, Morena de la serra

De Montserrat estel:

Il·lumineu la catalana terra

Guieu-nos cap al Cel

Guieu-nos cap al Cel

Dels catalans sempre sereu Princesa

Dels catalans...

Dels espanyols Estrella d'Orient

Estrella d'Orient

Sigueu pels bons pilar de fortalesa

Sigueu pels bons

Pels pecadors el port de salvament

El port de salvament

Mística Font de l'aigua de la vida,

rageu del Cel al cor de mon país;

dons i virtuts deixeu-li per florida;

feu-ne, si us plau, el vostre paradís.

Amb vostre nom comença nostra història

i és Montserrat el nostre Sinaí:

sien per tots l'escala de la glòria
eixos penyals coberts de romaní.

***quim cervera i duran, 26 abril del 2024, vigília de la patrona de Catalunya,
la Mare de Déu de Montserrat en honor, felicitació i agraïment a la Zona de
Montserrat de l'ACO.***